

„Η ΚΡΑΥΓΗ“

ΤΟΥ ΕΚΠΝΕΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

Εκδομένη κατά Κυριακήν

ὑπὸ Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΣΤΗΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ	5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ	10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ	5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ	10
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΕΙΤΑ 10	
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΗΜΗΣΕΙΣ	
Εν τῇ Β. Σελίδα: 1 στήλη: 1 —	
» » Δ. » » » » 0.80	
» » Ε. » » » » 0.50	
» » Ζ. » » » » 0.30	
» » Η. » » » » 0.25	

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ πέντε τῶν 10 στήλων. — Δρ. 10 —
Χρονόμια καὶ δημοσιεύματα
προσληρόντως

Ἰανουάριος ἡμέρας 31

23

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΒΙΒΛΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ἐπιστῶν οἱ ἀποκερραλλόμενοι: — Τὸ τόσον καταληγερτικὸν ἀποκερραλλόμενον ζήτημα τῆς ἐπιστῆς τῶν ἀποκερραλλόμενων, ἐπανερχεται ἐπὶ τοῦ παρόντος, μετὰ τὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Κουλιάρου, καθηγητοῦ τῆς φυσιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Τόμας. Τὰ πειράματα γινόμενα ἐπὶ τῶν ἰχθύων, ἀπέδειξαν ὅτι ἐν τοῖς ζώοις ἡ κεφαλὴ ἐξοικονομεῖ νὰ τῇ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῆς ἐκ τοῦ τραχήλου. Εἰς γάλας (κοινὸς γαλακτοῦ), ἐπὶ παραδειγματικῇ ἐκδοτῇ εἰς δύο μέρη, τὸ ἐν περιλαμβάνον τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν, τὸ ἄλλο τὸ ἐπὶ τοῦ σώματος μετὰ τῆς οὐρᾶς. Μετὰ τινὰ κινήματα οπαμοειδῆ τὰ δύο μέρη κατέστησαν ἀδρανῆ καὶ ἀπρέθησαν οὕτω ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας. Κατόπιν ἐρρίγη ἐντὸς τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀγγείων τεχνικῶς ὑδροσὺς συγκείμενος κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ αἵματος. Τότε συνέβη ἐν φαινόμενον ὁποῦτος ἐκτασθῇ ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ μέρος τοῦ κορμοῦ, ὁπερ συνεκινῶναι ἐνεργηθῆσαν καὶ ἤρσαν νὰ ἀναστῶσι. Ἐφαρμόσθη ἐπὶ τῶν τοιγμάτων τῆς καρδίας τὸ παρητηρητικὸν ὄργανον τοῦ Μαρσὶ ἐσημειώθη ἐπὶ τοῦ χροῦν μίαν χωρὴν ὁμοίαν ἀπὸς ἐκείνην, τὴν ὅποιαν χαράσσουσιν αἱ οὐροὶ τῆς καρδίας ἐνὸς ζώου: ἰχθύος... καὶ ἄλλων. Ἐπειτα, τὰ βράδια ἤρσαν νὰ λειτουργήσῃ, νὰ ἐκδοτῇ καὶ ταπεινῶνται ἀλλήλοδιαδοχῶς ὁμοίως ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς ἰχθύς, οἵτινες ἀναπνεύουσιν ἐν τῷ ὕδατι. Ἐάν, ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ὁροῦ ἐλαμβάνετο φροντίς νὰ χωρισθῇ τὸ κρανίον τοῦ ἰχθύος, εἰς τρόπον ὅστε νὰ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἐγκέφαλος, ὑπεστηρίζετο, ὅτι τοῦτο δὲ εἶχε ἐξ ολοκλήρου ἀναλάβῃ πάσας τὰς φαινομενι-

κότητας τῆς ζωῆς. Ἐάν ἐσταθεῖ ἡ εἰσαγωγή τοῦ ὁροῦ, ὁ ἰχθύς δὲ ἀπέθνησκε διὰ δευτέραν φοράν. Ἡ καρδία δύναιτο νὰ πάλῃ ἐπὶ ἀποκρίσεως ἡμέρας, ὅταν ἀρδεύεται πάντοτε ὑπὸ τοῦ ὁροῦ καὶ ἂν ἴδωσαν τοῦ ἐγκέφαλου τοῦ ὁποῦν ἡ ἀνάστασις δὲν διαφέρει περισσότερο τῶν δύο ἢ τριῶν ὥρων. Αἱ παρατηρήσεις αὗται ἀνεκρινόμεναι παρὰ τοῦ καθηγητοῦ Κουλιάρου εἰς τὸ Συνεδριον τῆς φυσιολογίας, ὅπου ἐγένετο ἐν Ἰνστιτούτῳ, καὶ δὲ ἀνακαλύφθησαν ἐπὶ τελεσιτέρας ὥρων.

Ἡ τῶν ἀφωμάτων διανομή. — Ἀπὸ τοῦ Π. Γ. αἰῶνος εὐρεθῆναι, ὅτι αἱ γυναῖκες ἤσαν μετ' ἐνδοσπορίου τὰ κοσμήματα καὶ τὰ ἱμάτια. Αὗται, ὅπως μετ' ἐκείνων σακεῖν εἰς ὅρασμα, διὰ τὴν ἀφωμάτων, καὶ τοὶ δὲν εἶχον παρασκευασθῇ ἐπὶ τὴν ἀφωμάτων. Καρδίας ὁ Ε. διὰ τὰς νὰ φτερούσσον εἰς τοὺς κήτους τοῦ. Εὐαί-φασκος, τριαντάφυλλα καὶ κήτους, τὸν χρησιμεύ-σας διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἐκκεντρίκων αὐ-τῶν. Καρδίας ὁ Π. καὶ Ἀδελφότης τῶν Μεδί-ων εἶχον τοὺς μισθοὺς τῶν καὶ αἱ βασιλεῖς Καρ-δίας τοῦ Γ. καὶ Εὐαίφας τοῦ Γ. ὅτι ἔχον βασι-λεῖα ἐπὶ τοῦ τῶν ποταμῶν καὶ ἀφωμάτων. Ἡ παραγωγή τῶν ἀφωμάτων εἶχε καταστῇ με-τὰ τὴν πολυπλοκότητα. Ὁ Βενετός μὲν διηγε-ται περὶ τοῦ μαρκιῶν Ἀλφόνσου δὲλ Βάστο, ὅπως ἀφωμάτιζε καὶ αὐτὰ τὰ ἐκείνη τὸν ἴ-σων. Μόνον μετὰ τὸν θάνατον Λουδοβίκου τοῦ ΙΣΤ', τὰ ἀφωμάτια ἔχον τὴν μεγάλην σπουδαι-ότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναστήσαν. Καὶ τοῦτο προέβη ἐκ τοῦ γεγονότος, καθ' ὃ ὁ βασι-λεὺς δὲν τὰ εἶχεν ἐκείνη πλὴν πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ, διὰ πρῶτον εἶχε κίσει μεγάλην κατὰ τὴν αὐτὴν. Ἡ πρὸς τὰ ἀφωμάτια ἀπέ-χεται κατὰ τὴν τοῦ ἀφωμάτων καὶ ἡ ἀφωμάτια Παλαιὰ κατὰ τὴν νὰ ἀποδοθῇ αὐτῇς χί-λια εἰδὴ ἀφωμάτων. Αὐτὴ ἰσχυρὸν δὲ ἡ χροῖς τῶν εἶχε βλαβερά τὴν ὕλην τῆς διακρίσεως δὲ Βενετός καὶ αὐτὴν ἡ Ἀδελφότης δὲ εἶχε δι-ληγησάσθαι διὰ τῶν ἀφωμάτων καὶ χροῖων. Κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα αἱ Ἰνδία καὶ ἡ Ἀμερικὴ παρῆλθον τὰ ἀφωμάτια εἰς τὴν Εὐρώπην. Μετὰ τὴν Περσικὴν Ἐξέγερσιν τοῦ Γ', οἱ ἄνθρωποι συνηγοῦντο εἰς τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν μαθητικότητα πρὸς τοὺς γυναικας καὶ ἐνὸς αὐτῶν ἐξεργάζοντο μικρὰ σακεῖν εἰς μετὰ τῆς, ἀπὸ ἀφωμάτων εἰς τὰς ἀφωμάτων τῶν καὶ διὰ νὰ θεμελιώσιν τὰς τῶν ἐκείνης τῶν γραμμῶν τῶν, οἱ νεαροὶ κίσει αἰσθητικὸν ἐκτελεζόμενοι, ἐ-καλύπτοντο ὑπὸ τὰ μέρη, τὰ κοσμητικὰ καὶ τὰ ἀ-φωματικὰ κομμάτια. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐ-θεωροῦντο τὰ ἀφωμάτια ὡς ἀφωματικὰ κατὰ τῶν μεταδοτικῶν ἀσθενειῶν, καὶ ὁ μύθος, καὶ τὸ ἡλεκτρον εὐρίσκοντο τότε εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν.

Ἡ καταγωγή τοῦ καθέ. — Δὲν εἶνε γνω-στόν ἐπακριφῶς πότε ἐτέθη εἰς χρῆσιν, διὰ πρῶ-τον φοράν, τὸ μαρκιν ποτόν, τὸ τόσον κοινὸν σήμερον. Ἡ ἱστορία δὲν κίσειν περὶ τοῦτου νύ-ξιν, εἰρή κατὰ τὸν Γ'. αἰῶνα, ἡ καλλίτερον τῷ 875, ὅποτε εἰς ἱατρὸς ἀρὰν ἀναφέρει ὅτι ὁ καρ-φῆς εἶνε φυτὸν τῆς πατρίδος τοῦ. Καὶ ὅπως οἱ Εὐρωπαῖοι κατὰ τὰ χρονικά εὐρον ἐν Ἀραβίᾳ καλλιεργούμενον τὸ φυτὸν τοῦ καρφῆ καὶ ἐν τῇς

χώρας ἐκείνης κατόπιν ἐγένετο ἡ προμήθεια αὐ-τοῦ δι' ἡς ἐγενικεύθη ἡ χρῆσις τοῦ. Τὸ πρῶτον καφφεῖνον ἠρξίσθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ μόνον οἱ Ὀλλανδοὶ καὶ οἱ Ἀγγλοὶ μετὰ ποικί-λας καὶ ματαίας ἀποπειρᾶς, κατόρθωσαν νὰ με-ταφύσσωσιν τὸν καρφὲν εἰς Βαταβίαν εἰς τὴν Γουάιν, εἰς τὴν νήσον τῆς Ἰάβας κλπ. Τὸ πρῶ-τον καφφεῖνον ἐν Ἰταλίᾳ ἠρξίσθη εἰς τὸ Τουρί-νον ὁποῦν ἔπειτα ἡ χρῆσις διεδόθη εὐκόλως, ὡς εἶχε συμβῇ ἤδη ἐν Γαλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ. Λείψανα τῆς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐνδομύνης τὰ πρῶτα καφφεῖνα, τὰ ἀνοικθῆναι εἰς τὸ Μιλάνον, ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Παλαῶς Ἰνδοπολείου, τοῦ Γερβασίου καὶ ἐπὶ τὸ Κοτόρο δὲ Φιζίνι. Εἰς τὴν Ρώμην τὸ ἀρχαιότερον καφφεῖνον, ἦτο τὸ οὗτο λεγόμενον «Καφφεῖνον τοῦ Ἐντοῦ», ἀπέ-ναντι τοῦ μεγάρου Σάορα, ἐνθα νῦν ὁ Οἶκος τῆς Οἰκονομίας, ἀπὸ ἐκείνης τῆς 1841, ἐνθ' εἰσὶ εἰς ἀνοικτὰ καὶ ἐκεῖνο τοῦ Ἑλλαντοῦ καὶ ἐκεῖνο τῶν Κιαντῶν Οἶκον, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τὴν οὐρανὸν τῶν ὁρίων τοῦ χρόνου. Μετὰ τὸν ἀρχαιότερον καφφεῖνον ἀνοικθῆναι εἰς τὸ Καφφεῖνον Προ-κοπίου ἀνοικθῆναι εἰς Παρίσιον καὶ τοῦ Σακεῦ Προκοπίου Κουστῆλη ἀπέναντι τῆς Γαλλικῆς Κομωδίας, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκτελεζομένη ὑπὸ τοῦ Μουσσῶ, Φανταῖλλα, Λεδερῶν, Βολταίρου, Ριχε-λῆ, Ναπολέοντος καὶ ἄλλων. Κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα εἰς τὴν μόνον πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου ἐνε-νετῆς ὑπάρχον ὑπὸ τῆς Κατοικίας τῶν δημο-σίων ἐπιτρόπων δὲ καφφεῖνα.

Ἐνεκ πληθώρας ἄλλης φιλολο-γικῆς ὕλης, ἀνοδύλλομεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον τῆς ἡμετέρας συ-νσεχῆς τῆς «Τέχνης καὶ Δημη-γορίας» καὶ τοῦ «Δράματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ».

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΧΡΗΣ ΤΟΥ ΒΑΡΙΑ ΤΖΑΚΙΣΙΑ
(ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ)
Νεωστὶ ἰδρυθὲν καὶ τελευταῖος ἀνα-
καινισθὲν καὶ πλουτισθὲν τελείως
ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ
92 — Ὅδος Κανακίρη — 92.
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
Ἐφημερίδας, περιοδικὰ, βιβλία
ἐντυπα, Γραφεῶν, Ἐταιριῶν κλπ.
ΚΑΛΙΣΤΟΧΕΙΑ, ΤΑΧΥΤΗΣ, ΕΥΘΥΝΕΙΑ

Θ. Π. ΒΑΡΖΑΝΗ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ & ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΜΕΓΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ἀριθ. Τηλεφώνου 130 — ὁδὸς ἀνεξαρτησίας ἀριθ. 13

Τὸ Βιβλιοπωλεῖον ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ εἶνε τὸ μόνον τέ-
λειον ἐν Πάτραις.

Προκηρύσσεται καθ' ἑκάστην ἀπ' εὐθείας ἐξ Εὐρώπης πληθὺς ΕΦΗ-
ΜΕΡΙΔΩΝ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ καὶ Ο.ΤΙ ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
ἐκδίδεται.

Παρχολογεῖ τὴν Παγκόσμιον φιλολογίαν
Ἐκτελεῖ παρχολογίας κατὰ βούλησιν τῶν Βιβλιοφίλων.

ΕΤΟΣ Α'.

ΛΕΠΤΑ 10

— 23 Ἰανουαρίου 1911

— 8 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΙΘ. 35

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΡΙΤΙΚΗ
ΚΑΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΥΠΟ Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΕΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑΙ

ΔΟΣΙΣ

ΦΟΥΣ

10

ΕΤΗΣΙΑΙ

ΔΟΣΙΣ

ΦΟΥΣ

10

ΟΚΛΑΠΛΑΘΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ἐνός ἀντικειμένου ἀξιοματικῶς ἐκ τῶν πολλῶν ἀποκρίσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ πρὸς τὸν ὅσον τῶν Στρα-τιωτικῶν ὁ συνταγματάρχης κ. Λαπαθι-στής συνέληψεν, ἐκράτησεν, καὶ ἐπὶ αὐ-τῶν ἀποκρίσεων, ὑπεδέχθη εἰς ἀνά-στασιν. Μετὰ τοῦ κ. Λαπαθιστῆς συνέ-ληψεν καὶ τινες ὑπαξιωματικοί.

Τὸ γεγονός τῆς συλλήψεως ταύτης ἐ-τάραξε τὴν κοινωνίαν καὶ πάντας διηρώ-των νὰ ἀναύρουν τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης δικαστικῆς ἐνεργείας τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς. Ἐπρόκειτο ἄρα περὶ συνωμοσίας; Ἡ λέξις αὕτη διήλθεν ἀπὸ τὸ πνεῦμα μι-κρὸν καὶ μεγάλων, ἀπλοϊκῶν καὶ μεμορ-φομένων. Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἡ Κυβερνή-σις ἐνήργησε τὴν σύλληψιν τῶν ἐδικαιο-λόγῃ τὰς εἰκασίας τῆς κοινωνίας. Ἀπὸ ἡμερῶν ὅργανα τῆς ἀρχῆς μετρημειομέ-νη κατεσκόπων τὸν οἶκον τοῦ Συνταγμα-τάρχου διὰ νὰ βλέπουν τίνες εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται. Ὅταν δὲ ἡ ἐξουσία ἐνε-ργῇ οὕτω πάντως ὑπάρχει ὑπόνοια συνω-μοσίας. Ἐπειτα διὰ νὰ ἐνεργήσουν τὴν σύλληψιν ἐπολιόρκησαν τὴν οἰκίαν μετὰ ταχύτητος καὶ ἐργαστοποίησαν εἰς τὸν Συνταγματάρχην, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶνε ὑπὸ κράτησιν. Ἐπειτα ἐνήρ-γησαν ἄνευ ἐντάλματος ἐπὶ παραβάσει συν-ταγματικῆς διατάξεως. Ἐπομένως ἐνήρ-γησαν, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος ἐπ' αὐτοφρόνῃ.

Διὰ τὸν λόγον ἀκόμη τοῦτον εὐλόγως ὑπέθεσαν ἡ κοινωνία ὅτι πρόκειται περὶ ἐγκλήματος κατὰ τῶν καθεστῶτων.

Ἡ ἀνάγκη οὐδὲν περὶ συνωμοσίας ἀνεκάλυψεν. Ἀνεκάλυψεν ὅμως, ὅτι οἱ ὑπαξιωματικοὶ ἀποκλεισθέντες ἐκ τῆς

Σχολῆς τῶν ὑπαξιωματικῶν εἶχον συμβουλήν νομικὴν ἀπὸ τῶν κ. Λαπαθι-στή, πρὸς ἡδυνάτω νὰ ἐπιτύχουν τὴν εἰς τὴν Σχολὴν εἰσαγωγὴν τῶν.

Οκ. Λαπαθιστῆς δὲ ἀπὸ ἀνεγνώστης τῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας. Εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἀποκρίματα ἐπὶ τῇ συλ-λήψει καὶ τινες ὑπαξιωματικοί.

Τὸ γεγονός τῆς συλλήψεως ταύτης ἐ-τάραξε τὴν κοινωνίαν καὶ πάντας διηρώ-των νὰ ἀναύρουν τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης δικαστικῆς ἐνεργείας τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς.

Ἐπρόκειτο ἄρα περὶ συνωμοσίας; Ἡ λέξις αὕτη διήλθεν ἀπὸ τὸ πνεῦμα μι-κρὸν καὶ μεγάλων, ἀπλοϊκῶν καὶ μεμορ-φομένων. Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἡ Κυβερνή-σις ἐνήργησε τὴν σύλληψιν τῶν ἐδικαιο-λόγῃ τὰς εἰκασίας τῆς κοινωνίας. Ἀπὸ ἡμερῶν ὅργανα τῆς ἀρχῆς μετρημειομέ-νη κατεσκόπων τὸν οἶκον τοῦ Συνταγμα-τάρχου διὰ νὰ βλέπουν τίνες εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται. Ὅταν δὲ ἡ ἐξουσία ἐνε-ργῇ οὕτω πάντως ὑπάρχει ὑπόνοια συνω-μοσίας. Ἐπειτα διὰ νὰ ἐνεργήσουν τὴν σύλληψιν ἐπολιόρκησαν τὴν οἰκίαν μετὰ ταχύτητος καὶ ἐργαστοποίησαν εἰς τὸν Συνταγματάρχην, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶνε ὑπὸ κράτησιν. Ἐπειτα ἐνήρ-γησαν ἄνευ ἐντάλματος ἐπὶ παραβάσει συν-ταγματικῆς διατάξεως. Ἐπομένως ἐνήρ-γησαν, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος ἐπ' αὐτοφρόνῃ.

Ἐπρόκειτο ἄρα περὶ συνωμοσίας; Ἡ λέξις αὕτη διήλθεν ἀπὸ τὸ πνεῦμα μι-κρὸν καὶ μεγάλων, ἀπλοϊκῶν καὶ μεμορ-φομένων. Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἡ Κυβερνή-σις ἐνήργησε τὴν σύλληψιν τῶν ἐδικαιο-λόγῃ τὰς εἰκασίας τῆς κοινωνίας. Ἀπὸ ἡμερῶν ὅργανα τῆς ἀρχῆς μετρημειομέ-νη κατεσκόπων τὸν οἶκον τοῦ Συνταγμα-τάρχου διὰ νὰ βλέπουν τίνες εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται. Ὅταν δὲ ἡ ἐξουσία ἐνε-ργῇ οὕτω πάντως ὑπάρχει ὑπόνοια συνω-μοσίας. Ἐπειτα διὰ νὰ ἐνεργήσουν τὴν σύλληψιν ἐπολιόρκησαν τὴν οἰκίαν μετὰ ταχύτητος καὶ ἐργαστοποίησαν εἰς τὸν Συνταγματάρχην, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶνε ὑπὸ κράτησιν. Ἐπειτα ἐνήρ-γησαν ἄνευ ἐντάλματος ἐπὶ παραβάσει συν-ταγματικῆς διατάξεως. Ἐπομένως ἐνήρ-γησαν, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος ἐπ' αὐτοφρόνῃ.

Ἐπρόκειτο ἄρα περὶ συνωμοσίας; Ἡ λέξις αὕτη διήλθεν ἀπὸ τὸ πνεῦμα μι-κρὸν καὶ μεγάλων, ἀπλοϊκῶν καὶ μεμορ-φομένων. Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἡ Κυβερνή-σις ἐνήργησε τὴν σύλληψιν τῶν ἐδικαιο-λόγῃ τὰς εἰκασίας τῆς κοινωνίας. Ἀπὸ ἡμερῶν ὅργανα τῆς ἀρχῆς μετρημειομέ-νη κατεσκόπων τὸν οἶκον τοῦ Συνταγμα-τάρχου διὰ νὰ βλέπουν τίνες εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται. Ὅταν δὲ ἡ ἐξουσία ἐνε-ργῇ οὕτω πάντως ὑπάρχει ὑπόνοια συνω-μοσίας. Ἐπειτα διὰ νὰ ἐνεργήσουν τὴν σύλληψιν ἐπολιόρκησαν τὴν οἰκίαν μετὰ ταχύτητος καὶ ἐργαστοποίησαν εἰς τὸν Συνταγματάρχην, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶνε ὑπὸ κράτησιν. Ἐπειτα ἐνήρ-γησαν ἄνευ ἐντάλματος ἐπὶ παραβάσει συν-ταγματικῆς διατάξεως. Ἐπομένως ἐνήρ-γησαν, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος ἐπ' αὐτοφρόνῃ.

Ἐπρόκειτο ἄρα περὶ συνωμοσίας; Ἡ λέξις αὕτη διήλθεν ἀπὸ τὸ πνεῦμα μι-κρὸν καὶ μεγάλων, ἀπλοϊκῶν καὶ μεμορ-φομένων. Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἡ Κυβερνή-σις ἐνήργησε τὴν σύλληψιν τῶν ἐδικαιο-λόγῃ τὰς εἰκασίας τῆς κοινωνίας. Ἀπὸ ἡμερῶν ὅργανα τῆς ἀρχῆς μετρημειομέ-νη κατεσκόπων τὸν οἶκον τοῦ Συνταγμα-τάρχου διὰ νὰ βλέπουν τίνες εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται. Ὅταν δὲ ἡ ἐξουσία ἐνε-ργῇ οὕτω πάντως ὑπάρχει ὑπόνοια συνω-μοσίας. Ἐπειτα διὰ νὰ ἐνεργήσουν τὴν σύλληψιν ἐπολιόρκησαν τὴν οἰκίαν μετὰ ταχύτητος καὶ ἐργαστοποίησαν εἰς τὸν Συνταγματάρχην, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶνε ὑπὸ κράτησιν. Ἐπειτα ἐνήρ-γησαν ἄνευ ἐντάλματος ἐπὶ παραβάσει συν-ταγματικῆς διατάξεως. Ἐπομένως ἐνήρ-γησαν, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος ἐπ' αὐτοφρόνῃ.

νὰ τοὺς βλέπουν οἱ κ. κ. μετρημειομέ-νης ἐξουσίας. Συνέχονται μετὰ τὴν τῆς δυνατὴν προφύλαξιν καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν ὁρισμένον κέντρον. Πότε εἶναι καὶ πότε εἶναι καὶ πάντως εἰς αἰῶνα ἀνοπύπτου, καὶ ἐντὶς οὐρανῶν.

Ἐννοεῖται ὅτι τὴν συνωμοτικὴν ἰ-σχυρίαν καὶ τοὺς συνωμοτὰς κατὰ τοῦ Ὀ-θωνος. Ἐκδοσάμεν τότε τὰς μεθόδους τῶν τῶν ἐνεργειῶν τῶν, τὰς συγχευτῶ-ν τῶν, τὰς προφύλαξεις τῶν. Ἀπὸ τοῦ 1862, ὅτε ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ Ὀθωνος ἀντίδρασις ἤρθετο λαμ-βάνουσα ἔξω χαρακτηριστῆρα, δὲν ἐλείπον οἱ συνωμοταὶ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν περιφημῶν Σια-δικῶν ἡ συνωμοσία ἐκστρατηματοποιεῖται καὶ οἱ συνωμοταὶ ἐπολιόρκησαν τὸν Ὀ-θωνα καὶ τῷ εἶπε:

Μεγαλειότατε. Ὡς ἐκ τοῦ ἀξιομα-τικοῦ ἀναστρεφόμενος μετ' ὅλων τῶν κοι-νωνικῶν στρωμάτων, βλέπω ἐν ρεῦμα ἐγ-κούμενον κατὰ τῆς δυναστείας. Ἐννοεῖται ὅτι τὴν συνωμοτικὴν ἰ-σχυρίαν καὶ τοὺς συνωμοτὰς κατὰ τοῦ Ὀ-θωνος. Ἐκδοσάμεν τότε τὰς μεθόδους τῶν τῶν ἐνεργειῶν τῶν, τὰς συγχευτῶ-ν τῶν, τὰς προφύλαξεις τῶν. Ἀπὸ τοῦ 1862, ὅτε ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ Ὀθωνος ἀντίδρασις ἤρθετο λαμ-βάνουσα ἔξω χαρακτηριστῆρα, δὲν ἐλείπον οἱ συνωμοταὶ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν περιφημῶν Σια-δικῶν ἡ συνωμοσία ἐκστρατηματοποιεῖται καὶ οἱ συνωμοταὶ ἐπολιόρκησαν τὸν Ὀ-θωνα καὶ τῷ εἶπε:

Μεγαλειότατε. Ὡς ἐκ τοῦ ἀξιομα-τικοῦ ἀναστρεφόμενος μετ' ὅλων τῶν κοι-νωνικῶν στρωμάτων, βλέπω ἐν ρεῦμα ἐγ-κούμενον κατὰ τῆς δυναστείας. Ἐννοεῖται ὅτι τὴν συνωμοτικὴν ἰ-σχυρίαν καὶ τοὺς συνωμοτὰς κατὰ τοῦ Ὀ-θωνος. Ἐκδοσάμεν τότε τὰς μεθόδους τῶν τῶν ἐνεργειῶν τῶν, τὰς συγχευτῶ-ν τῶν, τὰς προφύλαξεις τῶν. Ἀπὸ τοῦ 1862, ὅτε ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ Ὀθωνος ἀντίδρασις ἤρθετο λαμ-βάνουσα ἔξω χαρακτηριστῆρα, δὲν ἐλείπον οἱ συνωμοταὶ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν περιφημῶν Σια-δικῶν ἡ συνωμοσία ἐκστρατηματοποιεῖται καὶ οἱ συνωμοταὶ ἐπολιόρκησαν τὸν Ὀ-θωνα καὶ τῷ εἶπε:

Μετὰ τὴν ἀναρχίαν τῆς Ναυπλια

στόλου. Τὸ θέαμα τοῦτο τῆς ἐποικειδίστου ἀ-
διαφορίας ἔδρασε τὸν ζῆλον τῆς κοινότητος.
Οἱ ἔθνη ἐπαινοῦσι ἡ ἀνεργίαν τὴν ὡς οἱ δι-
ακρίσεις εἰς τὸν αἰθέρα. Εἰς τὰς ἐπιμονάς
ἐνεργείας τῆς ἐπιτοκίης μόλις ἡ Κυβέρνησις
ἐπέβαλε μὴ εἶναι συνδρομὴν εἰς τοὺς ἄλλους.
Τὸ ἔλατον καὶ ὁ σπινθὴρ ἐλείπον ἀπὸ τὴν
καρδίαν τῆς ἐπισήμου Ἑλλάδος. Οὐδὲ ἦτο
ἀνάγκη μεγάλου προφητικῶν πνεύματος διὰ
να προείπῃ ὅτι αἱ οἱ λαοὶ θὰ ἀνεγερθοῦν
ἐκ τοῦ τάφου εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν καὶ
ἡ Ἑλλάς θὰ μένῃ ἀδρανὴς, νεκρά, ἀνευ
ἀνεγέρσεως ἐθνικῆς, ἐπιλήθων τῆς ἰδέας, ἡ
ὅποια τὴν ἐνέπνευεν ἐπὶ πεντακόσια ἐτη δου-
λείας, ἀναισθησίας πρὸς τὴν ἱστορικὴν τῆς
ἀποστολῆς.

Μετὰ τὴν ἀνοδὸν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κ.
Ζαῖμη καὶ τὴν πολιτικὴν ὁμαλότητα ὁ Βασι-
λεὺς ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ τὴν Πελοπόν-
νησον καὶ νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ συνεγγυς τοὺς λα-
οὺς, οἱ ὅποιοι ἐκ μίαν τριετίαν διήσαν ἐν
μέσῳ ἀγῶνας καὶ ἐλπίδων, ἐν μέσῳ διαι-
κητικῆς ἀναρχίας καὶ τοὺς ὁποίους θὰ ἐπε-
βαρύνει τὸ οἰκονομικὸν βάραθρον, τὸ ὅποιον
ἦτο ἡ ἐκτετατὴ τῆς Κρήτης ἀγῶν. Τὸ σύ-
στημα τὸν ἐπισημαίνει τούτων ἡκολούθησεν
ὁ Βασιλεὺς μετὰ ταῦτα εἰς πᾶσαν ἐθνικὴν
συμφορὰν. Ἡτο καὶ αὐτὸ μία πολιτικὴ, ἡ
ὅποια αὐτὴ τοῖς λαοῖς εὗρεται τὴν ἀκριβὴ
τῆς ἐφαρμογῆς.

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Βασιλέως ἐν Κιάτῳ τῆς
Κορινθίας ἐπὶ τῇ πανηγυρικῇ, καὶ ἡ προσ-
φώνησις τοῦ Πατριάρχου εἰνε ἐνδεικτικὴ τῆς
πνευματικῆς καταστάσεως πολλῶν Ἑλλήνων.

Ἀπεκάλυψε τὸν Βασιλεὺς **εἰρηνοποιῶν**
ἡγήτορα, εἰρηνοφύρον ἄγγελον τῆς
Ἑλλάδος, εἰρηνοφύρον Βασιλέα.

Ὁ Πατριάρχης ἐλησμόνη, ὅτι ἐπὶ τρία
ἔτη ἡ Κρήτη καὶ ἡ Ἑλλάς **ἔχουν τὰ ἐν-
τερὰ τῶν ἐκτὸς τῆς κοιλίας** κατὰ τὴν
ἀληθομίαν ἐκφράσαν τοῦ Ε. Δελιγεώργη.

Ὁ Πατριάρχης ἐλησμόνη, ὅτι ἀπὸ τῆς
21ης Νοεμβρίου 1868 ὅτε ὁ Χόρβατ ἐπολ-
όκησε τὴν Σύρον, ἡ Ἑλλάς διέτρεχε τὸν
κίνδυνον τοῦ πολέμου, ἡ δὲ Κυβέρνησις
Βουλγαρῶν ἐξοικονομῆται ἀπολαύοντα τοῦ Στέμ-
ματος τὴν ἐμπιστοσύνην.

Ὁ Πατριάρχης ἐλησμόνη, ὅτι ἡ Κυβέρ-
σις Βουλγαρῶν ἐν τῇ Βουλῇ ἐνήργησεν 100 ἐ-
κατομμυρίων δύνειον πρὸς πόλεμον, ἐνῷ
συγχρόνως ἐστρεφέ τὸν ἀποδορμόνα «**Ἑλ-
λὰς**» ἵνα καταναυμαχῇ τὸν Τουρκικὸν
στόλον πρὸς τὴν Σύρον.

Ὁ Πατριάρχης ἐλησμόνη, ὅτι ἐν Παρι-
σίῳ συνήλθε Συνδιάσκεψις, ἡ ὅποια ἐπέβα-
λε τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρ-
κίαν.

Ἀν αὐτὰ τὰ γεγονότα εἶχεν ὅπ' ὄφιν τοῦ

ὁ Πατριάρχης θὰ περιέστελε τῆς φαντασίας
τοῦ τὰ πτερά καὶ τῆς γλώσσης τὴν ἀνασταίναν.
Τοῦ Πατριάρχου ἡ θέσις ἦτο νὰ διεργασθῇ
τὸ πνευματικὸν ἄλγος τῶν ἐπαρχικῶν διὰ τὴν ἐ-
θνικὴν ταπεινότητα καὶ τὴν ἐπιτακτικὴν ἀ-
νάγκην τῆς ἀναστάσεως τῶν Ἑθνικῶν δυνά-
μεων. Οἱ εἰρηνοφύροι ἡγήτορες, οἱ εἰρηνο-
φύροι ἡγήτορες καὶ Βασιλεῖς ὑπὸ τοιαύτας
περιστάσεις ἦσαν ἡδέως ἀνευ ἔννοιαν ἐνδει-
κνύοντες μόνον πολιτικὴν ἐπιπολιότητα.

Ὅταν οἱ Βασιλεῖς συναντοῦν τοὺς Λαοὺς
καὶ οἱ Λαοὶ τοὺς Βασιλεῖς, αἱ προσφωνή-
σεις εἰναι τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἐννοίας τὴν ὁ-
ποίαν φέρουν αἱ περιστάσεις καὶ τὰ γεγονό-
τα. Τὸ τέλος τῆς Κρητικῆς ἐπανάστασης
καὶ τοῦ Χόρβατ πᾶσι ἡ πρό τῆς Σύρου ἐμ-
φάνισις, ἡ τελευτὴ τῆς Ἑλλάδος ἀπορήνω-
σις, ἦσαν σταθμοὶ πρὸς νέας σκέψεις καὶ
πρὸς νέαν ζωὴν διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ Ἑλ-
λὰς τοὺς κινδύνους, οἱ ὅποιοι ἐμελλον με-
ταγενεσιγενεῶς νὰ ἀναφανοῦν περὶ τῆς Ἑλ-

λάδος. Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶπεν ὁ Κουμουν-
δορὸς τὸν Νοεμβρίον τοῦ 1867, ὅτι ἡ
Ἑλλάς πρέπει νὰ σκεφθῇ τὴν δύναμιν
νὰ πρὸς τὴν, νῦν διε ἀρπυζίζονται οἱ Σλα-
βικοὶ λαοὶ, ἔπρεπε νὰ εἴνε ἡ σκέψις ὅλων, ἡ
ἐνδελεχὴς μέριμνα ὅλων, τὸ γενικὸν πρό-
γραμμα ὅλων τῶν Κυβερνήσεων.

Καὶ τοῦτο δὲν ἠγνόησαν οἱ Ἕλληνες. Ἐγ-
κατέλειψαν τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν εἰς
τὰς χεῖρας τῶν ἐν Ἀθήναις Ρώσων προ-
κτόρων. Ἐκτὸς τῆς Ἀδελφῆς ἠδρευνε ὁ Τατ-
σεφ ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἀνατολικῆς πολιτι-
κῆς τῆς Πετρούπολεως. Τὸ δόγμα τῆς με-
κρῆς **Ἑλλάδος** δόγμα Ρωσικὸν ἐνε-
πνευσεν τὴν ἐξωτερικὴν τῆς πολιτικῆς. Καὶ τὸ
δόγμα τοῦτο παρέλκει τὴν στρατιωτικὴν πα-
ρασκευὴν τῆς Ἑλλάδος, ὡς πολιτικὴν ἀσκο-
πον. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἴδῃ τις προφήτης
διὰ νὰ προείπῃ, ὅτι ὁ Σλαβισμὸς τῆς Βαλ-
κανικῆς θὰ ἠνθοῖται, ὅτι μετὰ τὸν Χόρβατ
πᾶσι, θὰ ἔρχεται ὁ Σερβικὸς παῖς, ὅπως ἐ-
ξουτεῖται περισσότερον τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν
Ἑλληνισμὸν. Ἐκινῶν τὴν Κρητικὴν ἐπα-
νστασίαν, ὅταν δὲν ἦτο ὁ ὁμαλὸς χρόνος.
Καὶ ὁμῶς ὡς ὁ ἐκπαινετὸς τῶν Ἑλλήνων
Δελιγεώργης περὶ προασιτισμῶς τῆς ἐ-
θνικῆς τιμῆς καὶ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων,
ὅταν δὲν ὑπῆρχον τοιαῦτα ζητήματα. Καὶ ὅ-
ταν ἡ θρασυτεία τῶν Νεοτούρκων καὶ τοῦ
Σερβικὸς παῖς αἰτεῖται διέσπασιν τὸν ἀρχη-
γὸν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἐξητελεῖται τὸν
Ἑλληνισμὸν καὶ τὴν ἐθνικὴν μεγαλειότητα,
ἡ Ἑλλάς δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ καὶ ἐλη-
σμοῖναι καὶ τιμὴν καὶ ἐθνικὰ συμφέροντα.

Τοιαύτῃ εἶνε καὶ θὰ εἴνε ἡ τύχη τῶν λαῶν
ὅταν δὲν ἔχουν ὁρισμένην κατευθύνσιν πρὸς
τὴν ἱστορικὴν τὴν ἀποστολὴν. Ὅταν δὲν
βλέπουν καὶ δὲν διδάσκονται ὅτι τῆς ἱστο-
ρίας, ὅτι ἀπάρχοντες Βασιλεῖς ῥέταιται καὶ ἀν-
τιπροσώπων τῆς ἐθνικῆς ἰδέας καὶ Βασιλεῖς,
τῶν ὁποίων τὰ δυναστικά συμφέροντα δια-
κινδυνεύουν ἐν τῇ ἐξωτερικῇ τῆς ἐθνικῆς
πολιτικῆς, ἐνῷ εὐρίσκουν τὴν μονιμότητά
τῶν ἐν τῇ καταπολεμῆσει τῶν ἐθνικῶν πόθων.

Τοιοῦτον παράδειγμα μᾶς παρέχει ὁ Βερ-
ναρδότης τῆς Σουηδίας. Ἀν ἡκολούθει τὴν
μεγαλειότητα πολιτικὴν τοῦ Γουσταύου Α' ἡ
δύναμις τῆς Χριστινῆς καὶ τοῦ Καρόλου ΙΒ' ὁ
Βερναρδότης δὲν θὰ ἐστερέου τὴν δύνα-
στείαν του. Ἄλλως στρατηγός, τὸν ὅποιον ἀ-
νέδειξε Βασιλεὺς ἡ πολιτικὴ τοῦ μεγάλου Να-
πολέοντος, θὰ ἐξεθρονίζετο ὑπὸ τῆς ἱερᾶς
συμμαχίας μετὰ τὴν πύσιν τοῦ Ναπολέοντος.
Ὁ Βερναρδότης τὸ ἠγνόησε. Κατέπνευσε
τῶν Σουηδῶν τὰς παραδόσεις πρὸς
τὴν μεγάλῃν πολιτικὴν δράσιν καὶ ἡ δύνα-
σταία του διεκρίνετο ἐμπροσθὶ ἐντὸς μίαν Σουη-
δικὰς μικρᾶς, ἀφιλοδόξου καὶ ἀνευ ἐξωτερικῆς
πολιτικῆς.

Μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ πρωτοκόλλου
τῶν Παρισίων ἡ Ἑλληνικὴ πολιτικὴ ἐστράτηγ
εἰς τοὺς ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας. Ἡ μεγάλη
Ἑλλὰς ἐληρμονήθη, ἡ κατέστη ἐν ἰσχυρῶν
τῆς φαντασίας, τὸ ὅποιον θὰ ἐξηλείφετο εἰς
τὴν καρδίαν τῆς νέας γενεᾶς. Ἡ ἀντίδρασις
θὰ ἐδράζονε νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τοὺς ἀντι-
πρὸς νόμους τῆς ψυχολογίας.

Καὶ πράγματι μετὰ τεσσαράκοντα ἐτη ἐ-
δημοσυργήθη ἡ 15ῃ Ἀπριλίου. Ἀλλ' οἱ
Ἕλληνες εἶχον ἀπομάθει τὴν τέχνην τῶν με-
ταποστεύσεων. Δὲν ἐγνώριζον πῶθεν ἔρχονται
καὶ ποῦ ὑπάκου.

Ἀλλ' ἂν οἱ ἱστορικοὶ νόμοι εἴνε ἀληθεῖς,
μία ἀλλῇ 15ῃ Ἀπριλίου θὰ ἔλθῃ. Καὶ αὐτὴ
θὰ γνωρίζῃ πῶθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάκει.

Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΚΡΗΣ

Ὁ Στρατηγὸς Μακρὴς καὶ Πρόεδρος τῆς
Συνελεύσεως ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐκ-
δόθη εἰς τὴν γενέτειραν πόλιν, τὸ ἔνδοξον
Μεσολόγγιον. Ἐνδόξος αὐτὸς, ἐνδόξου οἰκογε-
νείας, ἡ ὅποια ἀδ' ἀλείπτως, προεκτινέμεν ἐκ
πρὸς τῆς πατρίδος, ἐκείνῃ τὸν τόπον τῶν ἡ-
ρώων, εἰς τὸν τόπον τῶν μεγάλων ἀνθρωπίνων
καὶ τῶν μεγάλων αἰσθημάτων ἐπρεπε νὰ ταφῇ.
Ἡ κηδεὶα τοῦ ὑπῆρξε μεγαλοπρεπὴς καὶ οἱ
συμπολίται τοῦ μετὰ βαρυτάτης συγκινήσεως
προσέπεψαν τὴν πολύτιμον σάφον τοῦ εἰς τὴν
τελευταίαν τῆς κατοικίας.

Γίγας τὸ ἀνὰ πνεῦμα, εὐδοκίης ὡς ὅρα, μὲ
παράστασιν ἐπιβλητικὴν προσέειλε νέος τὴν
συμπάθειαν καὶ πρεσβύτερος τὴν ἐκτίμησιν καὶ
τὸν ἀπερὸν σεβασμὸν. Γενναῖος καὶ ἀνδρείος,
ὕπερθερος ἐκείνῳ πρὸς ἀρμάς, ἡ εὐγενὴς ὑπερ-
βία, ἀλλὰ καὶ ἀπολυκρινάτος, καὶ ἀγαθώτα-
τος τὴν ψυχὴν καὶ τὸ ἦθος. Ὁ λόγος τοῦ ἡ-
το γλυκὺς, ἡρεμὸς ποδὲ πάντας, ἐλιγλόγος, ἀλλὰ
καὶ μὲ κρίσιν βαρυτάτην, τὴν ὅποιαν ἀνέπτυξε
ἡ μακροτάτη ἐπὶ τῶν πραγμάτων πείρα. Φίλος
ἐλικοκίης καὶ ἀπαθὴς πρὸς τοὺς ἀντιδόχους.

Ἡ ψυχολογία τοῦ ἀνδρείου μίαν ὑπε-
ροχὴν φησιστομένην. Ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος ἐ-
δέσποζεν ὅλων τῶν στοιχείων τοῦ. Παρθε-
νοῦ τὴν ἐξέλεξεν τῆς κατὰ πάντα σιγῆς καὶ
ἐλάλει πάντοτε περὶ αὐτῆς. Ἡλικίαν αἰώνως
εἰς μέλλον αἶσαν, εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Ἑλλη-
νισμοῦ, καὶ ἀπεγορεύετο καὶ ἐδουμάζετο πι-
κρίας εἰς τὰς δοκιμασίας τῆς πατρίδος.

Τὰ αἰσθημάτων ταῦτα ἦσαν ἡ συνέπεια τοῦ
περιβάλλοντος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη, ἐξ-
ἤρταν, ἠνδρώθη καὶ ἐχρῆσσε. Οἱ αἱ ἀνθρωπίνους
γέρουν μόνον τὰς ἐντυπώσεις τὰς σκέψεις καὶ τὰ
αἰσθημάτων τῆς ἐποχῆς τῶν. Ἀπὸ τοῦ παρελ-
θόντος τίποτε δὲν ἀρῶντο γενναῖον τὸ παρὸν
τῶν εἶναι περιβάλλον μικρῶν αἰσθημάτων τὴν
δύναμιν νὰ παρουσιάσουν οἱ τοιοῦτοι.

Ὁ Μακρὴς ἤγχεσε τὴν μεγάλῃν γενεάν τοῦ
21. Ἀνταρτὴν μὲ τὰς μεγάλαις τῶν πράξεις, μὲ
τὴν θαυμασίαν ἡρωϊσμὸν τῶν μετὰ τὴν ἀπαρμύ-
νην ἐλικοπατρίαν τῶν, μὲ τὴν καρτερικότητα καὶ
τὴν ἀκλόνητον πίστιν τῶν πρὸς τὴν ὁρμητικὴν
καὶ τὴν μεγάλῃν Πατρίδα. Νέος ἀνταρτὴς μετὰ
τῶν μεγαλειότερων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς προ-
τῆς βασιλείας, μετὰ τῶν στρατηγῶν καὶ ὑπο-
στρατῶν τῆς νέας Ἑλλάδος, μετὰ τῶν ἀξιω-
ματικῶν τοῦ καταρτιζομένου τακτικῶν στρατοῦ.
Ἡτο ἡ γενεά, ἡ ὅποια ἐκαυχῆτο, ὅτι τὴν ἐπε-
βόλετο νὰ συμπληρώσῃ τὸ μέγα ἔργον τῆς με-
γαλῆς Ἐπανάστασης, τὴν ἀνάστασιν τῆς Ἰου-
ζαντινῆς Ἀυτοκρατορίας.

Ὁ Μακρὴς καὶ ἐξ οἰκογενειακῶν παραδο-
σεων καὶ ἐκ τῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν αἰσθημά-
των τοιαύτης μεγαλοφυΐας ἐποχῆς ἐξυμνοῦτο καὶ
ἠνδρώτο πρὸς τὰ μεγάλα καὶ εὐγενῆ αἰσθη-
ματα.

Ἡ κατὰ τοῦ Ὀθωνος ἀντιπληρωτικὴ τὸν πα-
ρέστη ἐντὸς τῆς ἀναστατικῆς πνεύμα. Ὑπῆρξε
ὅτι διὰ τῆς ἐλικοκίης ἐκασθερίας ἡ Ἑλλάς θὰ
ἐπαρκατοποιεῖ τὸ μέγα πολιτικὸν ἔργον.

Εἰς τὴν Συνέλευσιν τοῦ 62, εἰσῆλθεν ἀντι-
πρόσωπος τοῦ Μεσολογγίου. Ἡτο λοχαγὸς τοῦ
στρατοῦ. Πολιτικῶς κατεπαιχθὲν εἰς τὸ κρυμ-
τῶν Πεδίων ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Βουλγαρῆ.

Διωρισθὲν Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κατὰ
τὴν πολυτάραχον ἐκείνην ἐποχὴν τῆς ἐπανά-
στασης καὶ μεσοβασιλείας. Καὶ ἡ Διεύθυνσις
τοῦ ὑπῆρξε δεξιὰ καὶ σθερὰ. Τὸ ὕψος τοῦ
ἀνίστημα ἐπέβαλετο εἰς τοὺς ἀτάκτους τῆς ἐ-
ποχῆς. Ἡτο καὶ αὐτὸ μία εὐμαχὴς ὑπὲρ τῆς
τάξεως. Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐκράτει ἐν ἡσπὶν
μαστιγῶν, ἀλλὰ ποῖον τροχὸν δὲν ἐνέπνευσεν ἡ
θεὰ τοῦ καὶ μόνου.

Ἡ ἐποχὴ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τὸν ἐξρι-
φεν εἰς ἄλλον κόσμον αἰσθημάτων. Ἀνεκάλει
τὴν πίστιν τὴν ἀσέβητον τοῦ Ὀθωνος πρὸς τὴν
γλήν Ἑλλάδα καὶ τὴν συνέκρινε πρὸς τὴν ψυχρὰν
ἀδιαφορίαν, ἡ ὅποια ἤρχισε σιγασίᾳ νὰ κυριεύ-
τῃ τὰ πνεύματα τῆς νέας γενεᾶς. Ἐν ἀναθεῖα με-
λαγχολίας ἐδουμάζετο εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ. Ὅλοι
αἱ μεγάλοι ἐντυπώσεις τῆς νεότητός του, ὅλοι
τὰ μεγάλα αἰσθημάτων τῆς ἀθανάτου γενεᾶς πα-
ρήλυσαν πρὸς αὐτὸν ὡς σκιά. Καὶ ἐμελαγχολεῖ
βαθῶς. Ὅταν ἀνεγίνωσκεν ἄρθρα σκοπύμενα
τὴν ἀναξιοπύριν τῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων
καὶ καταδεικνύοντα τὴν μεγάλῃν τῆς Ἑλλάδος
ἀποστολὴν, ὁ Μακρὴς ἀνεκασμονέτο, ἡ ἐλπίς
ἀναγεννῶτο ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ. Ἡγάπα τοὺς ἀρθε-
γρᾶστους χωρὶς καὶ νὰ τοὺς γνωρίζῃ προσωπί-
κως, διότι ἡγάπα τὴν ἰδίαν καὶ τὴν Πατρίδα,
τὴν μεγάλῃν πατρίδα, τὴν πατρίδα, τοῦ ὁνει-
ρεῖσθαι οἱ μεγάλοι δραματοῦργοι τοῦ 21.

Κατὰ τὴν ἀτυχὴ πόλεμον τοῦ 97 ἐβίωσε μίαν
Μεσολογγίαν καὶ ἡ δὲ δόξα τοῦ ὑπῆρξεν ἐπιτυχίας,
ἀντικατὰ τῆς ἀνδρείας τοῦ καὶ τῆς στρατηγι-
κῆς τοῦ εὐφυΐας.

ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΟΡΔΑΝΗΝ

Η ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ Η ΠΟΛΙΣ Η ΑΓΙΑ

Εὐχαρίστως μεταφέρωμεν εἰς τὰς στήλας μας
μελέτην τοῦ κ. **Γ. Λαμπάκη**, καθηγητοῦ
ἐν τῇ Ἑθνικῇ μας Πανεπιστημίῳ καὶ ἰδιαίτε-
ρον Γραμματέως τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείας ἡ
μῶν Ὀλγας, ἡν ἐρίστηχεν ἐν ἐπὶ τῇ ἀναμνή-
σει μίαν ἐπισκέψασθαι τοῦ εἰς τοὺς Ἀγίους
Τόπους.

Ὁ κ. Λαμπάκης, ῥήτωρ εὐραδής, καὶ ὁμι-
λητὴς γλυκύτατος καὶ σαγηνευτικώτατος, κα-
τέχει καὶ τὴν τέχνην τοῦ συγγραφῆναι ἱδανότως.

Χειρίζεται τὴν λεπτοτέραν ἐκφράσιν τῆς
γλώσσης μας, καὶ μεταδίδει σαφέστατα τὰς ἰ-
δέας τοῦ καὶ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ.

Οἱ ἀνογνωσταί μας, θὰ ἀπολαύσωνται τὴν τέ-
χνην τοῦ, μελετώντες τὴν μελέτην τοῦ.

— Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ. — Η ΠΟΡΕΙΑ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΙΟΡΔΑΝΗΝ

Τρεῖς εἶνε αἱ μεγάλοι καὶ ἀθάνατοι πόλεις
τοῦ κόσμου: Ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ Ἑρουνσαλήμ,
ἡ Ἑρουνσαλήμ καὶ ἡ Ἑρουνσαλήμ. Ἡ Ἑρουνσαλήμ
ἐπὶ τῆς ἑξελίξεως καὶ λόγος. Ἐβάφει κλίμακος ἀ-
ποράσεως καὶ ἀνέστη ὁ Κύριος. Αἱ Ἀποστο-
λὴ καὶ ἡ μήτηρ τῆς σαφείας καὶ τῶν λόγων καὶ
ἡ ῥώμη, ἡ πατὴρ τῶν νόμων καὶ τῶν λε-
γεόνων, ἐπὶ ὧν ἡ Ῥωμαϊκὴ Aquila (Ἀστὴρ)
ἐξηπλώθη εἰς τὸν κόσμον.

Τούτων κατὰ τοσούτον ὑπερέχει ἡ Ἱερου-
σαλήμ ὅσον ὑπερέχει ὁ Ὀδρανὸς Βασιλεὺς
πάντος γένους καὶ λόγος. Ἐβάφει ἡ Ἱερουσα-
λήμ ὁνομάσθη καὶ πόλις ἡ ἀγία.

Ἡτο 12 Ἀπριλίου Μεγάλῃ Τρίτῃ ὅτε
συγκεκινήμενοι καὶ συντετριμμένοι μετὰ τῆς
συνόδου μου ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων συγκι-
νήσεων τῶν προσκυνητῶν τοῦ Παναγίου
Τάφου, ἡμεροῦμεθα τοῦ Ἑσπερίου τῆς
Προηγούμενης ἐν τῇ παρεκκλησίᾳ τοῦ φρι-
κτοῦ Γολγοθᾶ.

Εἰς μοναχὸν ρασφόρος, ἀσιανῆς, ἐν βα-
θείᾳ συναντῆ καὶ κατανοῖ ἀνεγίνωσκε τὸ
Προσκύματον. Ἡτο ὁ Φώτιος Μητροπολί-
της Φιλιππουπόλεως.

Ἐκ τοῦ Παναγίου μᾶς εἰδοποιούσιν, αἱ
αἱ ἀμαξίαι ἀναμένουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ὄραν
τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, ὅτι ἦτο καὶ ὁ ἀν-
αχωρήσει μετὰ τὴν εἰσοδὸν εἰς ἑτέραν προ-
σκύνημα, εἰς ἑτέραν συγκίνησιν, κλονίζουσαν

Οἱ περὶ τὴν Ἀνάδοχον ἐφεζαν τὰς στρατιω-
τικὰς τοῦ κινήσεως. Ἀλλ' ὁ Μακρὴς ἀνέστη
μὲ δύναμιν καὶ θαυμαστὴν τέχνην τὰς φηγάς
μᾶτα τῶν Διδασκόντων. Τὴν δὲν ἀνέγνωσαν τὴν
μελέτην τοῦ, τὴν ἐκμασθεῖσαν εἰς τὸ «**Ἑλ-
πρὸς**» τὴν ἀριστεύουσαν τοῦτο κατὰ φρασίν
καὶ στρατηγικὴν μεγαλοφυΐαν. Ἡ ἐπὶ τῇ
τοῦ κατὰ τῆς στρατιωτικῆς διατάξεως τῶν περὶ
τὸν Διδάσκον θὰ μείνῃ κειμήλιον ἀνεκτίμητον
ἐν τῇ στρατιωτικῇ ἱστορίᾳ. Θὰ ἐπαρῇται δὲ
τὴν παρὰ τὸν καθ' ἡν ἡ Ἱερουσαλήμ εὐδοκίας
Ῥομῆν γεννὰ στρατηγὸς μὲ ἐμμετὴν στρα-
τηγικὴν μεγαλοφυΐαν.

Τοιοῦτος ἐν ἀνταρτῇ ὁ στρατηγὸς Μα-
κρὴς ἐν ὅλῳ ἀπέλασεν ἡ Ἑλλάς καὶ προέ-
πεψαν εἰς τὸν τάφον μετὰ συμπαθείας καὶ
θαλίφως εἰ σύγχρονος, θὰ σέβοντο δὲ εἰς μετα-
γενέστερον οἱ μελετηταὶ τῆς ἱστορίας πα-
ρίστη, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔζησε καὶ ἐθάσε.

Ἡ Ἑρουνσαλήμ ἐπαινεῖ ἐν δάκρυ πόνου ἐπὶ
τῇ βανάτῃ πολυτίμου φίλου καὶ θαυμαστοῦ πο-
ταμίου.

τὰ δάθη τῆς καρδίας ἡμῶν, νὰ βαπτισθῶμεν
εἰς τὸν Ἰορδάνην.

Διὰ μέσου τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων δια-
περῶμεν τὴν γέφυραν, δι' ἧς ἡ σπείρα, ὁδη-
γούμενη ὑπὸ τοῦ Ἰούδα, (ὁ οἱ φιλοῦντας ἀ-
πόγονοι οὗτοι ἐλείψαν, οὗτοι λείψουσι) δεδεμέ-
νον ὡς ληστὴν ὁδήγησεν εἰς τοὺς γραμμα-
τεῖς καὶ Φαρισαίους τὸν Κύριον τῆς Δόξης.

Μετ' ὀλίγον βλέπομεν ἀπέναντι ἡμῶν τὴν
Χρυσὴν Πύλιν τοῦ προορίου τῆς Ἱερουσα-
λήμ καὶ ὁ νοτὸς ἡμῶν, διατρέχων τοὺς ἀγῶ-
νας, συγκρίνει τὴν Ἱστορίαν καὶ τὴν σκέσιν
ταύτης πρὸς τὴν Χρυσὴν Πύλιν τοῦ Βυζαν-
τίου, ὁποῦν νικηφόροι οἱ Ἀυτοκράτορες καὶ
ἰδὼν ὁ Ἡράκλειος εἰσῆλθε φέρων τὸν Τι-
μὸν Σταυρὸν. Μετ' ὀλίγον φθάνομεν εἰς τὴν
Γεθσημανὴν, ὅπου ὁ κηρὸς, ὅπου εἰσῆλθεν
ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

δρακόντων, πρὸς δ' ἐπὶ τούτοις ἡ ἀπὸ πικρῶν εὐσεβῆς ἐπιθυμία νὰ ἐμβαπτισθῇ εἰς τὰ θεῖα τούτου νάματα, ταῦτα πάντα καθίστων με ἄνδρα Χριστιανὸν ὑπέρτερον παντὸς ἄλλου Χριστιανοῦ κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην.

Τὰ πάντα συγκίνησεν, τὰ πάντα μελέτη, τὰ πάντα θεῖα πόησις, τὰ πάντα ἄγρια, τὰ πάντα ἐμυλόντα, τὰ πάντα ρητορεύοντα, τὰ πάντα προκαλοῦντα δάκρυα, τὰ πάντα διδάσκοντα, οἱ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ᾗ ἀμειψτός καὶ ἄγιος, ὡς ἀμειψτός καὶ ἄγιος ἦν ὁ θεὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἱδρυτῆς, ὃς σκοπὸν τοῦ βίου ἡμῶν ἔθετο ἔπει· γίνωμαι τέλειος· ὡς ὁ Πατὴρ αὐτοῦ τέλειος ἐστίν. «Ὁ! ὅπως διδάσκαλός, ὦ! τελειότης ἡ θεικὴ ἀναπλάσεως!

Τέλειος ὁ σκόληξ, ὁ γήινος ἄνθρωπος, ὡς ὁ Δημιουργὸς αὐτοῦ, καὶ τέλειος οὐκ κατὰ τὴν ὕλην, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα, ἀπὸ ἄλλως ἐπλάσθημεν κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ πλάσαντος Πλάστου.

— **Ἡ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ἐμβάπτεις ἡμῶν**

Καὶ τέλος ἰδοὺ ἡμεῖς, ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ τὴν πρώην εἰς τὴν Ἰορδάνην τὴν ἐσπέραν. Καὶ ἐν ριπῇ οὐρανόθεν ὡς διὰ θεοῦ μαγνήτου εὐρέθημεν ἐντὸς τῶν θείων ὑδάτων, τρεῖς ἀναδύσεις καὶ τρεῖς καταδύσεις εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θείου λουτροῦ τῆς Παλιγγενεσίας ποιήσαντες.

Οὐδεμίαν στιγμήν τοῦ βίου μου ἠσθάνθη τὸσον ἄγαν, τὸσον ἱερὰν, τὸσον πλήρη εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας· συγκίνησιν, ὅσον τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἀναβαίνων ἀπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ ἀγιοτάτου πάντων τῶν ποταμῶν τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ θέλω ἡρῆσα ἀπαγγέλλων «Μακάριοι οἱ ἀφένθησαν αἱ ἀνομίαι καὶ οἱ ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι· μακάριοι ἄνθρωποι οὐ μὴ λογιζοῦντο Κύριος ἁμαρτίαν καὶ δακρύων ἐξ ἱερᾶς συγκινήσεως, παρὰκλόνουν τὸν Κύριον ὥπως με ἀξίωσιν ἀναμάρτητον εἶ δυνατόν, νὰ διανύσω τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς προσηκείας ταύτης ζωῆς.

Βλέπων δὲ τοὺς περὶ ἐμὲ τοὺς ἡγάπων ἀνεκφράστως περιπαθῶς φέρων δ' ἐν τῷ νῷ ἐνώπιόν μου καὶ τοὺς ἐχθρούς μου, συνεχώρουν καὶ κατεφίλουν αὐτοὺς καὶ ἐπεθύμουν, εἰ δυνατόν, τὴν στιγμήν ταύτην καὶ οὗτοι νὰ ἦσαν ἐκεῖ παρόντες βέβαιος ὢν, ὅτι ἡ καρδία των θὰ ἐπληροῦτο ἀγάπης· καὶ χάριτος, ἀγαλότητος; καὶ Χριστιανικῆς ἀνδρακείας.

«Ὁ! μάγον νάμα τοῦ Ἰορδάνου!

«Ὁ! μάγος ἔρημος!

«Ὁ! ἱστορικὸν μυστήριον, περὶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ ἐποίου σρέφονται πᾶσαι αἱ ἱστορικαὶ εἰρεῖαι τῶν Πανεπιστημίων τοῦ κόσμου!

— **Εἰς τὴν μονὴν τοῦ Προδρόμου**

Μετὰ τὴν ἀνάβασιν ἡμῶν ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἀφ' ἧς ὁ οὐρανὸς εἶχεν ἐκτείνει ὑπεράνω τῆς ἀπεράντου ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου τὸν ἀστροφωγῆν αὐτὸν ὅλον, διηλυθὴν ἐν εἰς τὴν

ἱερὰν Μονὴν τοῦ τιμίου Προδρόμου. Τὸ βάθος τῆς νυκτὸς σκότος καὶ τὴν βαθεῖαν τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου σιγὴν αἰφνης διακόπτουσιν οἱ κώδωνες καὶ τὰ φῶτα τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Προδρόμου. Εἰμεθα ἡδὴ ἐξωθεν ταύτης. Νέα πρόσωπα, νέοι μοναχοί, νέοι δεξιῶσεις, νέοι ἱερεῖς συγκινήσεις!

Ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ ἡκούσαμεν ἡδὴ τὴν ἀγρυπνίαν τῆς Μεγάλης Τρίτης καὶ βαθὺ συνεκλόνισα τὰς χορδὰς τῆς καρδίας ἡμῶν ἡ ὁμολογία τῆς πράξεως τῆς γυναικὸς ἁμαρτωλῆς, ἥς διὰ μυσιστὴν φάραν κηρυττομένου τοῦ Εὐαγγελίου, ὅχι πλέον εἰς τὸ κλεινὸν καὶ ἱστορῶν «Ἄστυ, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν γῶραν τῶν ἱερῶν γεγονότων, ἡκούσαμεν λαλοῦμενον εἰς μνημόσυνον αὐτῆς· καὶ ὁ αὐτὴ ἐποίησεν εἰς τὸν ἡμέτερον Ἰησοῦν.

Περὶ μέσσα· νύκτας, ἐν ἣ περιεφύσας ἐκοιμήτο καὶ μόνον τὸ ρεῖθρον ἡκολούθει τὸν ροὴν τοῦ καὶ κατὰκοποι οἱ ἱερεῖς προσκυνηταὶ ἀνεπαύοντο ἐκ τοῦ κόπου τῆς ἡμέρας καὶ διὰ τὴν εὐδοκίαν τῆς αὐριον, ἡμεῖς μόνον ἐξαλλοὶ ἐκ τῆς ἀγίας συγκινήσεως καὶ χαρᾶς καὶ τῇ συντελευτῇ ἐξῆς μελέτας καὶ σκέψεως:

12 πρὸς 13 Ἀπριλίου 1905 μεσονύκτιον.

Εὐρίσκειμαι εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Προδρόμου. Πρὸ πέντε περὶ τοῦ ὅρου ἔδειπν σθην εἰς τὰ ἱερὰ ταῦτα νάματα. Ἀναβὰς ἀπὸ τῶν ὑδάτων ἀνέβλεπον εἰς τὸν οὐρανόν, οὐτοῦτος διηνεώχθη καὶ φωνὴ ἡκούσθη λέγουσα: «Ὁτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός· ἐν ᾧ ἠδεδόκησα» καὶ βλέπων πρὸς τὰ ἔνω ἐβλεπον τὴν μικρὰν ἄρκτον με τὸν ὥραιον πολικὸν καὶ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ «Ὡρίωνος».

«Ὡ Ἰησοῦ μου! Ἐδῶ λοιπὸν ἐβαπτίσθης, ἐδῶ ἐγένετο ἡ μακρὰ ἐκείνη μετὰ τοῦ Προδρόμου συζητήσις «Οὐκ εἰμὶ ἄγιος οὐδὲ τὸν ἱμάντα των ὑποδημάτων σου λῦσαι»; Ἐδῶ λοιπὸν, Πλαστουργέ μου, ἐβαπτίσθης, συντρίψας τὰς κάρδας τῶν δρακόντων: «Ὡ πόσον συγκινητικόν! «Ὡ πόσον ὡραῖον! «Ὡ πόσον θείως τρυφερόν!

Ἀσκητικὸς ἱερεὺς ἐκ τῆς Μονῆς ταύτης τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀνέγνω τὰ τροπάρια καὶ Ἀπόστολον καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ ἡγίασε τὰ ὕδατα καὶ λέμβος ἐλθοῦσα πλησίον μᾶς ὑπέδειξε τὸ βάθος καὶ πῶς εἶδε ἡμᾶς βαπτισθῆναι.

Ἐξεδούμην καὶ ὁ νοῦς μου εἶχε σταματήσει ἐξ ἱερᾶς συγκινήσεως.

Ἐτελεῖτο ἐν ἐμοὶ ἡ ἐσωτερικὴ θεῖα λατρεία, ἥτις ἐστὶν ἄρσις πάσης ἐπιγείου φροντίδος καὶ πάσης βιωτικῆς μερίμνης.

Ἀφνης εὐρέθην εἰς τὸ ὕδωρ! Ὁλόθην, ἀλλὰ θαρμῶν, ὅλον ἀλλὰ τὸσον διαυγῆ ποιούν τὴν διάνοιαν, ὅλον, ἀλλὰ τὸσον ἄγιον!

Δὲν ἡκούσθην εἰς τὴν ἀπὸ τὴν καταδύσθην. Τρεῖς καὶ τὴν κεφαλὴν μου ἔβαφα, ἐπιθυμῶν ὥπως ὁλόθην καὶ τὸν ἄνθρωπον, ἐν ἐγὼ αὐτὸς ἀπεχθάνομαι.

Εὐλόγησον, Κύριε, τὴν μετὰ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰορδάνου νέον βίον μου.

Εὐλόγησον, Κύριε, τὴν νέαν περίεσιν τῆς ζωῆς· μὴ καὶ ἀξιώσων με ἐκ τῶν ναμάτων τούτων καθαρὸν πρὸς σὲ εἰσελθεῖν, πρὸς σὲ καθαρὸν ἀναβῆναι καὶ πρὸς σὲ καταντῆσαι.

Ἠλθον εἰς τὴν Μονὴν. Ἦτο 8 τῆς νυκτὸς. Ἐκτύπησεν ὁ κώδων, ἀντήχησεν ἡ ἐρημος καὶ ἐβόηεν ὁ Νυμφίος τῆς Μεγάλης Τρίτης μετὰ τοῦ τροπαρίου τῆς Κασσιανῆς, ἐπερὶ ἧς ἐλάλησεν ὁ Θεολογικὸς Σχολῆς κ. Πέτρος Δαυδάκης τὸσον ὁρακίαν τὸν συγκινητικὸν ἐν τάξει. Οὐδ' ἄνδρας ἐξαπλοῖ ἡδὴ ὑπεράνω τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου τοὺς ἀστέρας· αὐτοῦ, μακρὰν ἐκείθεν ἡ Νεκρὰ Θάλασσα, ἐκείθεν ἡ Θάλασσα τῆς Τιβερίας καὶ ἀκόμη παρέκει ἡ Πελοποιὰ ἐν ᾧ ὁ Ἰορδάνης βαθεῖ καὶ ὁρμητικὸς ρεῖει καὶ ἐξακολουθεῖ ρεῖν πρὸς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν. Ἐδῶ λοιπὸν ἐβλάσθη ἡ κάρτα τῶν δρακόντων; Τοῦτον τὸν ποταμὸν οἱ Βυζαντινοὶ ἀγιογράφοι ἀπεικονίζουσιν ὡς ἄνδρα περιφόρον πρὸς τὸν Ἰησοῦ θέλοντας νὰ ἀπεικονίσουν τοὺς λόγους τοῦ ψαλμοῦ. «Τὶ ἐστὶ σοὶ θάλασσα, ὅτι ἐφυγες καὶ σὺ Ἰορδάνη; ἐπὶ ἐστράφη; εἰς τὰ ὀπίσω;»

— **Ἡ ἀπὸ τῆς ὁρητικῆς παρηγορία.**

Κλειὼ τὴν μελέτην ταύτην ἐροντοφῶν: Οὐδεμία ἡδὴ, οὐδεμία τοῦ βίου ἀπλάντης, οὐδεμία ὁρακίαν νὰ καταστήσῃ εὐτυχὴν ἔν Χριστῶν εἶμὶ μόνον ἡ πίστις ἐν τῇ θεοκειῇ αὐτοῦ.

Οὐδεὶς ἀντιλέγει ὅτι ἡ κοινωνία ἡμῶν, νοσεῖ. Ἐν ἐραχτάτῳ διαστήματι, κατὰ τὸ λῆξεν ἔτος, ἄνδρες ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων βία ἀπηλάττησαν τοῦ κόσμου τούτου. Ὁ ἐξαπλοῖ τοῦτον ἂν εἶχον πίστιν Θεοῦ, ἂν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν ἔζη ὁ Χριστὸς καὶ τὰ θεῖα αὐτοῦ ἐντάλματα;

Αὐτὸς ὁ θεὸς ἱδρυτὴς προλαβὼν εἶπεν ἡμῖν «ἐν τῷ κόσμῳ θλήψιν ἔξετε, ἀλλὰ ἰδοὺ ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Ποῦ εἶνε ἡ πίστις αὐτῶν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐνίκησε διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ τὸν κόσμον; Τρέχουσιν πάντες εἰς ἀπόκτησιν χρυσοῦ καὶ πλούτου, νομίζοντας ὅτι οὗτος εἶνε ἱκανὸς νὰ παρηγορήσῃ, νὰ ἐνισχύσῃ, καὶ νὰ προστατεύσῃ ἡμᾶς εἰς τὰ πικρὰ κῆματα τοῦ βίου. Οἱ ἀπάτη! Οἱ πλάνη Οἱ ψευδαῖες θρησκείαι!

Τὴν ἀληθινὴν παρηγορίαν, τὴν ἀληθινὴν ἐνίσχυσιν, καὶ ἀνακούφισιν δὲν δύναμεθα νὰ εὕρωμεν, εἰμὶ μόνον ἐν τῷ Θεῷ, ἐν μόνῃ τῇ Θρησκείᾳ ἡμῶν. Βαθεῖα γνώσις τῆς Θρησκείας ποιεῖ ἡμᾶς εὐτυχῆς, παντελὴς δὲ ἀγνωσία ἡ ἐπιπόλαιος γνώσις ἀποτελεῖ ἡμᾶς δυστυχῆς δι' ἑλῶ τοῦ βίου, ὡς πλοῖα ἀνεμαρῆστα ἐν μέσῳ τῶν φοβερῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου διαπλέοντα.

Εἰμαι εὐτυχῆς, εἰμαι περίπτως, εἰμαι ἐνδοξος. Ἡ Θρησκεία σοὶ λέγει: Μὴ στερήσῃς ἐπὶ τούτων, διότι ψευδὴς καὶ φανταστικὴ ἡ ἀξία αὐτῶν. Εἰμαι δυστυχῆς, εἰμαι ἐγκαταλειμμένος, εἰμαι ὁρῶν, ἀνευ γονέων καὶ φίλων. Ἡ Θρησκεία σοὶ λέγει, ὅτι πατέρα ἀληθὴ ἔχεις τὸν Θεόν, φίλον εἰλικρινῆ τὸν Ἰησοῦν «ἐγὼ δὲ εἶρηκα ὑμᾶς φίλους», οὐδεμία δὲ σωτηρία τοῦ ἐλπίσκειν ἐπὶ ἀργοντας, οὐδὲς ἀνθρώπων, ὧν μάταια βουλαὶ καὶ ἐρήκεροι.

ἀλλὰ τὴν Ἑλλάδα μόνον καὶ τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν. Ἡ ἀνάγκη τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν ὑπεδιδυνάτω κατ' αὐτόν, ἐκ τοῦ αἰσθηματος τῆς ἐθνικότητος, τὸ ὅποιον κατέλαβε λαοὺς γείτονας μέχρι τότε ζῶντας ἐν τῇ σπορίᾳ καὶ ἐν πολιτικῇ νεκρόσει, ἀλλ' ἡδὴ ἀντυπιδυνάτω καὶ τείνοντας πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀναγέννησιν. Κατ' αὐτῶν τὸν λαὸν ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ προσέξῃ, διότι οἱ ἐχθροὶ τῆς δὲν εἶνε αἱ μεγάλαι Δυνάμεις, ἀλλ' οἱ γείτονες αὐτοὶ Λαοί.

Ὁ Κοιμουνδούρος προδίδωκε ἡνῶσι τοὺς Βουλγάρους, οἵτινες κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἶχον ἀποκτήσει τὴν ἐκκλησιαστικὴν τὴν ἡγεμονίαν διὰ τοῦ αἵματος τῆς Κρήτης, κατὰ τὸν τότε Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν Χ. Τρικούπη.

Ὁ Κοιμουνδούρος λοιπὸν ἀνύσκει τὴν σημαίαν τῆς στρατιωτικῆς παρασκευῆς τῆς Ἑλλάδος οὐκ πρὸς τὸν ἑνῶσιν τῆς Κρήτης, ἀλλὰ κατὰ τῆς μελίσσης Βουλγαρίας.

Τοιοῦτον ὅμως πρόγραμμα ἔφερε τὴν Ἑλλάδα ἀντιμέτωπον, ὅχι πλέον πρὸς τοὺς Βουλγάρους, ἀλλὰ πρὸς τὴν Ρωσσίαν. Διότι ἡ Ρωσσία ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς ἀναστάσεως τῆς Βουλγαρίας φυλῆς πρὸς καταντῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς. Ἠλπίσεν ὅτι οἱ Βουλγαροί, λαὸς σλαβικός δὲ ἐρητισμῶν ὡς πρόσωπος πρὸς ἐκείλους τῆς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ἐγκαταστάσεως τῆς Μόσχης τὸν Μάϊον τοῦ 1876 εἰς ἐπιτυχίᾳ τὸν φριμάνιον τῆς Βουλγαρίας ἔθετο. Ἀλλὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ Κοιμουνδούρου περὶ Ἑλλάδος παρασκευαζομένης συστηματικῶς κατὰ τῆς προσόδου τῆς Βουλγαρίας, ἀνέστη ἐν ἡδὴ ἐδουλοῦντας τὰς Ρωσσίας βίβλους. Ἡ Ρωσσία δὲν ἐφοβέτο τὴν ὕλην δύναμιν τῆς Ἑλλάδος. Εφοβέτο τὴν Ἑλληνικὴν ἰδέαν, τὴν ἀνίστασιν τῆς, τὴν ἀναστροφὴν τῆς ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ. Εφοβέτο μὴ ἡ Ἑλλὰς ἀναστήσῃ, ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς δὲν εἶνε ἐν Κρήτῃ ἀλλ' ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ἔχη τὸ πλέγμα διαρκῶς ἐσταθμίζον, ὅπως τὰς ἡθικὰς καὶ ὁλικὰς τῆς δυνάμεις τεταμμένας. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οἱ Ἕλληνες πολιτικοὶ οὐτε ἠνέκον, οὐτε ἔδιδον σημασίαν διὰ τὰς διενέξεις τῶν Βουλγάρων πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον. Οὔτε ἐπέδειξαν μέριμναν διὰ τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Μακεδονίας. Ἡ Ρωσσία ὑπέβαλε διηνεῶς τὴν ἀδιαφορίαν ταύτην διὰ πολιτικῆς ἐπιτηδεύσεως. Καὶ ἂν τις ἐν στιγμῇ ἐξάρσεως ἐθνικοῦ πατριωτισμοῦ ὑπεμνησθε τὸν κίνδυνον τῆς Μακεδονίας διὰ τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Βουλγαρίας, ἐμνηστεύετο, ἂν ἦτο ἀφανής, παρηγορῶν, ἂν εἶχε ποῦν τινα ἡθικὴν δύναμιν ἢ κατεδιώκετο διὰ μίσους, ἂν ἦτο ἐπιφοβός.

Ὁ Κοιμουνδούρος ἐν ἐνδοκίμῳ τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν καὶ ἐνήργει ἀνεσθητικῶς τῶν Ἀλβανικῶν τάσεων ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς βεβαίως ἦτο ὁ ἐπιφοβώτερος ἐχθρὸς τῆς ἐν Ἀθήναις Ρωσικῆς προπαγάνδας καὶ ὁ συστηματικώτερος ὁργανωτὴς τῆς ἐν Μακεδονίᾳ πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς προσόδου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τοιοῦτον ἐχθρὸν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸν ἐκμηδενίσουν καὶ νὰ τὸν ἔχουν μακρὰν τῆς Κυβερνητικῆς δυνάμεως μέχρις οὐ ἐπανεβῇ εἰς τὰς ἀγκυλάς τοῦ Σλαβισμού. Καὶ τὸν ἀπέπερσαν κατὰ Δεκέμβριον τὸν 67 καὶ διέλυσαν τὴν πλειοψηφίαν του διὰ ταμπούλων καὶ τὸν ἀπέλειψαν ἐν Μεσογίᾳ καὶ τὸν ἐσώρουν στασιαστὴν ἐν Οὐτῳ καὶ τὸν ἐπολύωρουν ἐν Ζαγόρᾳ.

Ἐπὶ Βουλγαρίᾳ οἱ διευθύνοντες τὴν πολιτικὴν ἐπολιτευσίαν ἄλλως. Ἀπὸ τῆς 21ης Νοεμβρίου 1868 ὁ Χόρβατ ἀπέλειπε τὴν Σύρον διὰ θωρηκτῶν. Ἀπὸ τῆς 27ης Νοεμβρίου ἡ Τουρκία ἐπέδωκε τὸν τηλεγράφων τῆς. Κατ' ὅλον τὸν Δεκέμβριον ἡ βαλβίς τοῦ πολέμου ἠπείλει νὰ καταπέσῃ. Ὁλὴ ἡ Ἑλ-

λάς ἦτο μετέωρος καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου. Ὁ Ἰανουάριος ἦνοιγε τὸ σταδίον τοῦ ἀπειλητικώτατον καὶ προσηγγεῖς συμφορᾶς. Καὶ ἐν τῷ Στάμῳ ἐνήργουν τὴν προνομίαν τοῦ διὰ τὴν ἀποπομπὴν τοῦ Κοιμουνδούρου πρὸ ἐνὸς ἔτους, διὰ τὴν Βουλγαρίαν ἄντι τὸ προνόμιον νὰ κοιμῆται.

Ἀς συγκρίνομεν τὰς δύο ταύτας πολιτικὰς πράξεις, τὴν θετικὴν διὰ τὸν Κοιμουνδούρον, τὴν ἀρνητικὴν διὰ τὸν Βουλγαρίαν, ὡς συγκρίνομεν τὰς δύο περιπτώσεις ἐπὶ τὰς ὁποίας ὁ Κοιμουνδούρος ἔπεσε καὶ ὁ Βουλγαρίας διετιθεῖτο καὶ ὡς ἐξηγήσων τὸ φαινόμενον. Ἀς μὴ λάβωμεν ὅτι ὅταν τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Στάνεβιτς Ἀς κρίνομεν με μόνην τὴν λογικὴν.

Ἄλλος ὁ Ζαΐμης, ὅστις ἐβόηεν νὰ διαδεχθῇ τὸν Βουλγαρίαν, δὲν ἦτο ἀρχηγὸς κόμματος. Ἦτο ἀπλὸς βουλευτῆς. Ὁ Θ. Ζαΐμης μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Συνελεύσεως, δὲν ἐπέστη εἰς τὰς ἐλπίδας τοῦ 1865. Ἦτο μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν διάλυσιν αὐτοῦ ὁ Ζαΐμης ἐπέστη εἰς τὰς ἐλπίδας τοῦ 1868 τοῦ κ. Βουλγαρίαν. Ἐν τῇ Βουλῇ εἰσῆλθεν ὡς μονὰς σφδόν. Ὁ Κοιμουνδούρος καὶ τοὶ ἀποτιχόντες προσώποις διέτρεξε τρακάντα ὁλοῦ βουλευτᾶς ὁπαδοὺς καὶ αὐτοὶ ἀνέκαλοι ἐκράσαν τὴν κατὰ Βουλγαρίαν ἀντιπολιτευσίαν. Ὁ κ. Ζαΐμης μόνον λόγῳ τῆς ἡθικῆς του ὑπεροχῆς συνεωρῶντο μετὰ τὸν Κοιμουνδούρον. Διὰ τοῦτο ὅταν ἕνας βουλευτὴς συμπολιτευόμενος τοῦ Βουλγαρίαν ῥώτοισεν τὸν Κυβερνήτην Πατριάρχην ἀγορεύοντα σφδρόν κατὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ Βουλγαρίαν— ποῖος εἶνε ὁ ἀρχηγός σου;— Ὁ Κοιμουνδούρος, ἀνέκραγεν εὐδαίως ὁ Κυβερνήτης.

Ὁ Κοιμουνδούρος ἄρα ἦτο ὁ ἀρχηγός τῆς μειοψηφίας καὶ εἰς αὐτὸν κοινωβουλευτικῶς ἀνέκον ἢ πρόσκλησις ὑπὸ τοῦ Στάμματος.

Διὰ δὲν προσεβλήθη; Διὰ προσεβλήθη ὁ κ. Ζαΐμης; Ὅταν ὁ Στάνεβιτς βεβαίως ὅτι ἡ Ρωσικὴ προπαγάνδα τὸ ὑπέσχετο τὴν πρωθυπουργίαν, ἂν παρεδέχετο ὅρους τινάς, πρὸς τὴν νὰ τὸν πιστεύσωμεν, ἀφ' οὗ τὰ πράγματα αὐτὰ ἐπιβάλλουν νὰ τὸν πιστεύσωμεν.

Ἄλλὰ ποῖους ὅρους τὸν ἐπέβαλον; Ἡ «Κραυγὴ» ἐξ ὅσων ἐξέθεσεν, πιστεύει ὅτι ἐξητήσαν ἀπὸ τὸν Κοιμουνδούρον νὰ ἀπαρνηθῇ τὸ πρόγραμμα τῆς 21ης Νοεμβρίου, ὅτι ὁ Σλαβισμός τῆς Μακεδονίας δὲν εἶνε ὁ ἐχθρὸς, ὅτι ἡ Μακεδονία εἰσέρχεται εἰς τὴν σφαῖραν τῆς Ρωσικῆς ἐνεργείας, ὅτι οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅτι εἶπεν ὁ Ἀποστολὸς τῆς Ρωσσίας εἰς τὸν Βασιλέα Γεώργιον, ὅτι πρὸς τὴν νὰ μὴν ἐν Ἀθήναις καὶ πλέον οὐ, διὰ νὰ ἀπαρνηθῇ τοὺς Ἕλληνας καὶ νὰ διαδιδῶνται τὰ ἐθνικὰ των ἀσθημάτων ὡς ἐξαντλούνται με τοὺς Κρητικούς ἀγῶνας. Ἀλλὰ περὶ Μακεδονίας οὐτε κατὰ διάνοιαν, διότι δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ Ρωσσία ὡς τὸ εἶπεν εἰς τὸν Γάλλον στρατηγὸν Le Flô πρὸς τὸν ἐν Πετροῦπολὶ τὸ 1876.

Ἀνευ τῆς παραδοχῆς τοιούτων ὅρων ὁ Κοιμουνδούρος δὲν ἠδύνατο νὰ γείνῃ Πρωθυπουργός. Ποῖον ἦτο τότε τὸ πρόγραμμα τῆς Ρωσσίας; Μία ἐκκλησιαστικὴ Βουλγαρία μεγάλη καὶ ὁλοκληρῆ τῆς μία πολιτικῆς Βουλγαρίας μεγάλης. Τὴν πρώτην ἐδημιούργησεν ἡ Κρήτη τὸ 1867. Τὴν δευτέραν ὁ Ρωσσοτουρκικὸς πόλεμος τῷ 1878 δηλαδὴ μετὰ μίαν δεκαετίαν. Ἀλλὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ Κοιμουνδούρου, ὅταν ἡνῶσεν τὴν πολιτικὴν τῆς Ρωσσίας, ἦτο παρασκευὴ τῆς Ἑλλάδος οὐκ κατὰ τῆς Τουρκίας, ἀλλὰ κατὰ τοὺς γείτονες Λαοὺς, ὅπως σήμερον ἐν τῇ σκοτίᾳ θὰ ὑμῶν αὐτῶν γίγας τὸ παρόσθημα.

Τοιοῦτον πρόγραμμα ἵσχετο ἀντιμέτωπον πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Βαλκανικῆς προγράμμα τῆς

Ρωσσίας καὶ ὁ Κοιμουνδούρος ἔπρεπε νὰ καταπολεμήσῃ.

Ἰδοὺ πῶς τὰ γραφόμενα τοῦ Στάνεβιτς συμβιβάζονται με τὰ πολιτικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ Ζαΐμης ἀναλαβὼν τὴν Κυβερνήσιν ἐδήλωσεν εἰς τὰς Δυνάμεις τὴν ἀποδοχὴν τοῦ πρωτοκόλλου. Ὅταν δὲ ἐλθὲν καὶ ἐπισήμως ἡ Κρητικὴ ἐπανάστασις, ἐπανεληφθῆσαν δὲ καὶ αἱ σχέσεις τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Τουρκίας. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἠσθάνθη τὸν ὅλον ὁδοντὸν ὅτι τὸσον διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Κρητικοῦ ἀγῶνος, ὅσον διὰ τὸ ἀλλοιῶν ἡέμα, τὸ ὅποιον ἐπαρουσίασεν ἡ Ἑλλὰς γυνὴ καὶ ἀειοθνήγητος.

Μία κοινὴ γενικὴ ἡκούσθη κατ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Στάτος καὶ Στόλος.

Οἱ Λιευθνταὶ ὄλον τὸν Ἀθηναίων ἐφημερίδων ἐξέδωκαν κοινὴν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ἐκκλησίαν περὶ ταχέως ὁργάνωσιν τῶν ἐθνικῶν δυναμικῶν κατὰ τὰς ἐξήρην καὶ μάλιστα κατὰ θάλασσαν.

Μία ἐπιτροπὴ ἐστηρίχθη πρὸς συλλογὴν ἐκείνων πρὸς σχηματισμὸν Ἑθνικοῦ στόλου.

Τὴν Ἐπιτροπὴν ἀπέτελλον μέλη ἐπὶ τῇ τῆς Ἀθηναίων κοινότητι καὶ πρὸς